

Вас чекають на цілині, друзі!

На безкраїх цілинних просторах Казахстану досягає багатий урожай. Швидко, без втрат зібрати його, більше дати любимої Батьківщині хліба — цими думами сьогодні живуть трудівники сільського господарства республіки. В ці дні комсомольські комітети багатьох заводів, фабрик, колгоспів і радгоспів України, Кубані, Дону одержують листи від своїх посланців, від механізаторів підшефних радгоспів, в яких вони запрошують приїхати на цілину, допомогти їм зібрати багаті хліба. І звідусіль у Казахстан надходять радісні вісті — їдемо, ждїть, допоможемо!

Цілинний край дорогий і близький усій молоді. Адже сотні тисяч комсомольців і комсомолок на заклик партії, за велінням своїх сердець 6 років тому приїхали в східні райони країни, допомогли зорати мільйон гектарів ковилових степів, збудувати на голому місці нові селища, сотні фабрик зерна. Ось чому молоді патріоти і тепер готові прийти на допомогу своїм далеким друзям у Казахстан, зробити все для того, щоб з полів зібрати кожний пуд зерна.

Цими днями Центральный Комітет ВЛКСМ прийняв постанову «Про участь комсомольських організацій у доборі і направленні механізаторів сільського господарства та інших робітників у райони цілинних і перелюбових земель Казахської РСР для подання допомоги в проведенні збирання врожаю в 1960 році».

По комсомольських путівках у Казахстан поїде великий загін молодих трактористів, комбайнерів, помічників комбайнерів, машиністів жаток та інших робітників.

Посланці комсомолу своєю працею допоможуть трудівникам цілини в стислі строки без втрат провести збиральні роботи.

Комсомольські комітети разом з управліннями професійно-технічної освіти посилають на навчально-виробничу практику в цілинні області Казахської РСР найбільш гідних учнів училищ механізації сільського господарства, які добре зарекомендували себе в навчанні і праці.

ЦК ВЛКСМ рекомендує комі-

тетам комсомолу, як і в попередні роки, створити ударні молодіжні загони і бригади, затвердити керівниками цих загонів і бригад досвідчених комсомольських працівників і активістів.

ЦК ВЛКСМ доручив комсомольським організаціям подбати про те, щоб молодь була забезпечена робочим одягом і взуттям, побутовими речами, щоб вона мала книги, музичні інструменти, культурний, спортивний інвентар.

Найважливіший обов'язок комсомольських організацій Казахстану разом з місцевими радянськими і господарськими органами забезпечити організовану зустріч і розміщення механізаторів і молодих робітників, які прибули на збирання врожаю, створити всі необхідні умови для успішної роботи і добро-го відпочинку.

ЦК ВЛКСМ звернув особливу увагу комітетів комсомолу на необхідність якнайсуворішого контролю за додержанням правил техніки безпеки в період збиральних робіт. Комсомольським організаціям радгоспів, колгоспів, РТС рекомендовано проводити рейди по перевірці правил техніки безпеки.

Організувати серед механізаторів, усїєї молоді, зайнятих на збиранні врожаю, соціалістичне змагання, розробити умови і заходи заохочення переможців цього змагання.

Для заохочення республіканських, крайових і обласних комсомольських організацій, загони яких відзначилися на збиранні врожаю, встановлено три пам'ятних Червоних прапори ЦК ВЛКСМ.

Рішенням уряду керівникам підприємств, організацій і установ запропоновано безперешкодно відпустити комсомольців і молоді, які виявили бажання поїхати на збирання врожаю в Казахську РСР.

Центральный Комітет ВЛКСМ висловлює впевненість, що комсомольські організації республік, країв і областей країни вважатимуть подання допомоги трудівникам цілини в збиранні багатого врожаю цього року своїм бойовим, патріотичним обов'язком.

МОЛОДІЖНИЙ КОММУНІКАТОР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 10 (283)

П'ятниця, 22 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Двадцять років Радянської Естонії

20 липня в Талліні відбулась ювілейна сесія Верховної Ради Естонської РСР, присвячена 20-річчю відновлення Радянської влади в Естонії.

З доповіддю виступив перший секретар ЦК Компартії Естонії І. Г. Кебін. Він навів дані, які характеризують успіхи народного господарства республіки.

На сесії, зустрінутий бурхливими оплесками, з промовою виступив член Президії ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. О. В. Куусінен. Він відзначив видатні досягнення естонських трудящих, здобуті з допомогою російського народу та інших народів Радянської країни.

Наприкінці О. В. Куусінен під бурхливі оплески присутніх оголосив текст привітання ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР Центральному Комітету Комуністичної партії Естонії, Президії Верховної Ради Естонської РСР, Раді Міністрів Естонської РСР.

З трибуни ювілейної сесії трудящих Естонської РСР тепло вітали представники делегації братніх республік.

З величезним піднесенням сесія прийняла привітання ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР.

(ТАРС).

Зсього вісім місяців працює бетононищою сімнадцятирічна Валентина Сокур на кіровоградському бетонному заводі. Тепла усмішка, вогник мрій у примружених очах говорять про велике ділове щастя. Вона ні в роботі, ні в спорті не відстає від своїх товаришів.

На знімку: Валентина СОКУР.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

ДЕРЗАЙТЕ, СІЛЬСЬКІ СПОРТСМЕНИ

Усім відомо, що без фізкультури, без спорту — немислимий здоровий відпочинок.

— Яка в селі фізкультура?.. Де ті умови?.. — заявляють деякі нитики.

Глибоко помиляються ці люди! У селах Кіровоградщини є досить багато любителів фізкультури, є й умови для створення необхідних спортивних баз. Районні добровільні спортивні товариства лише повинні взятися за діло з вогником, енергійно, не прокидатися від хронічної сплячки від випадку до випадку, а стати правофлаговим зацікавленим фізкультурно-масового руху серед низових колективів області. Це, перш за все, стосується ДСТ «Колгоспник» Рівнянського, Устимівського, Ново-Архангельського, Знаменського та інших районів. Тут майже зовсім відсутні спортивні бази. Адже такий вид спорту, як легка атлетика, зовсім не потребує складних спортивних споруд! А гімнастика?..

В цьому відношенні комсомольці і молодь Бобринського району вже розпочали великі діла. Тут у кожній артлі створено фізкультурні колективи, якими керують ентузіасти. Районна рада ДСТ «Колгоспник» (голова В. Костюк) докладно багато зусиль, щоб колективи невинно поповнювалися молодими силами.

Так, наприклад, зональну першість району з волейбола було проведено в артлі імені Суворова. Подібні змагання проходять і в радгоспі імені Розі Люксембург.

Основним стимулом дальшого піднесення фізкультурно-масової роботи в низових колективах є створення спортивних баз у колгоспах. Цьому наболілому на сьогоднішній день питанню і повинні приділяти належну увагу райкоми ЛКСМУ в тісному контакті з ДСТ «Колгоспник».

Роботу шкіл, громадських інструкторів, яка на сьогоднішній день зведена нанівель, слід підняти на високий рівень. Базою для навчання громадських інструкторів мусять стати середні школи. Райкомом ЛКСМУ треба потурбуватися, щоб у кожній первинній комсомольській організації були відібрані кадри для цієї відповідальної справи. А ДСТ «Колгоспник» повинні проінструктувати вчителів фізичного виховання на спеціальному семінарі. Тільки розв'язавши цю проблему, ми зможемо підготувати справдню армію сільських спортсменів.

Слід відійти від своїх несправильних позицій і правління деяких колгоспів. Адже трапляються непоодинокі факти, коли голови колгоспів не підтримують хороші починання молоді. Наприклад, у колгоспі імені 20-річчя Жовтня (Бобринський район) правління колгоспу заглушило цінну ініціативу комсомольців у будівництві стадіону.

Спорт у кожній комсомольській організації, в кожній сім'ї повинен стати життєвою необхідністю, щоб молодь не нульгувала за вялом карт, а вчилася швидко бігати і красиво ходити, тренувати свої м'язи на перекладині і бігових доріжках стадіонів.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Жнива—наш передній край

ЗДАЄТЬСЯ, кінця-краю не видно рівним стежкам валків. Блискучими рядками тягнуться вони ген у далечину, і зникають десь за межею сільгоспартілі імені Крупської. Степовий вітер полоще зріле колосся. А коли він вщухне, то тут, то там чути легеньке «трісь-трісь». Незвичному вуху ці звуки нічого не говорять. А механізатор ніби чуває в них: «Збирай, збирай».

...Із-за пагорку вирине «ДТ-54». Тракторист Сергій Ситник, кремезний, загорілий здоров'як, раз-у-раз кидає погляд на підбирач.

Стрімко йдуть валки в барабан. Раптом мотор комбайна зачухав — збільшилось навантаження. Сильна, мускулиста рука владно лягає на важіль — швидкість збавлена. І знову рівний хід.

ВОДІЯ степового корабля «РСМ-8» Савелій Кравченко, примруживши ліве око, напружено вслухається в гул двигуна. Сергій Ситник веде агрегат так, щоб жодна стеблинка, жоден колосок не залишився в полі. Рівною цівкою біжить добірне зерно в бункер. На мить Савелій повертається до свого помічника Михайла Федоренка, і, витираючи спітніле чоло, запитує:

— Ну, як сьогодні працюється?

— В нормі, — посміхається той.

— Ні, друже, зверх мори повинно бути. Видра більше 18 гектарів ячменю підібрали замість 15. Сьогодні пару гектарів треба додати.

— Додамо, — запевняє Михайло.

Хлібний потік

РЕПОРТАЖ

Підкотила вантажна машина. Водій Григорій Куценко підрулює під бункер, і в кузов полилося зерно. Через кілька хвилин комбайн поплив далі. А меткі дівчатка розправляють на машині ячмінь. Підходимо до них, знайомимось. Це сестри Євгенко, учениці Першобірманської середньої школи. Хоч і канікули в них, та вдома не сидяться. І вирішили Валя та Ліда допомогти рідному колгоспу.

— Ми тут не одні, — пояснює Ліда. — Тепер багато десятикласників працює на жнивах. Галя Федоренко, Ліда Марченко, Ніна Пилипенко возять зерно, Федя Андерс працює біля комбайна.

МАШИНА вибігає на курний шлях, набирає швидкості і прямо з ступи мчить на елеватор. Праворуч пропливає чорний масив, на якому гуде трактор — іде оранка під озимі, трохи далі зривають волокнами солому.

З наближенням до станції потік автомашин зростає, а біля Фундукліївсько-

го хлібоприймального пункту їх ціла шеренга. Гаряча пора нині в лабораторії. Надя Нікітіна, учениця Новоосотянської восьмилітньої школи, теж не встигла дома, пішла працювати на пункт. Тут вона пізнала таємницю звичайного зерна, ще більше стала цанувати працю людську. До того ж Надя вправно виконує свої обов'язки. Ось і зараз швидко занурює в зерно трубку пневматичного пробовідбірника. За хвилину — другу аналіз готовий.

ВАГАР пункту «Заготзерно» комсомолец Василь Юрченко прагне якнайшвидше провести вазові операції, оформити документи. Якнайменше простой — цим девізом керується він зараз. Машина Г. Куценка не затримується тут і хвилини.

А ось і склад № 9. На полотні гідравлічного автопідіймача машина «перекладається» — її кузов опускається все нижче і нижче. Через відкритий задній борт зерно сиплеться в приймальний кіш і по стрічці транспортера рухається у складське приміщення.

ІДЕ хліб нового врожаю! Пому дають «зелену вулицю». Цією «вулицею» пройшло і 600 центнерів ячменю, вивезених протягом дня з колгоспу імені Крупської. Це третя частина того, що зняли за добу всі колгоспи Олександрівського району.

ЗАПАМ'ЯТАЙ, МЕХАНІЗАТОРЕ

ЯКЩО НА КОЖНОМУ КВАДРАТНОМУ МЕТРІ БУДЕ ЗАЛИШЕНИЙ ХОЧ ОДИН КОЛОСОК, ТО ВТРАТИ ЗЕРНА СКЛАДУТЬ 7—8 КІЛОГРАМІВ НА ГЕКТАРІ, АБО 7—8 ЦЕНТНЕРІВ НА СТА ГЕКТАРАХ.

ЧИ ОБЛАДНАНИ ТВІЙ АГРЕГАТ ГРАБЛЯМИ ДЛЯ ПІДБИРАННЯ КОЛОСКИВ?

Кожному молодому робітникові — СЕРЕДНЮ ОСВІТУ

В цій анкеті — три основних запитання: яка освіта, де вчився, де думаєш вчитися. Понад 80 тисячам молодих робітників Києва треба буде відповісти на них. Зараз на фабриках, заводах та будовах столиці України наближається до кінця огляд загальноосвітніх і культурно-технічних знань молоді. Його прово-

дить міськком комсомолу і Київський радиаргосп разом з профспілковими організаціями міста і відділами народної освіти. Огляд знайшов палкий відгук серед молоді. На Дарницькому м'ясокомбінаті кожний з 72 робітників—

учнів вечірніх шкіл взяв зобов'язання в новому навчальному році підготувати для вступу в школу ще одного свого товариша. 50 робітників цього підприємства вже звернулися в комітет комсомолу з проханням направити їх на навчання. На інших фабриках і заводах Києва також надходять заяви від бажаючих дістати середню освіту.

На пленумі міського комітету комсомолу мова йшла про хід огляду загальноосвітніх і культурно-технічних знань молоді та завдання комсомольських організацій у зв'язку з рішеннями липневого Пленуму ЦК КПРС. Комсомольський актив міста вирішив добитись, щоб кожний робітник дістав середню освіту. Для цього треба залучити до навчання близько 30 тисяч молодих виробничників.

Пленум міськкому ЛКСМУ не закінчив своєї роботи. Його учасники поділилися на 9 бригад і вирушили в райони міста. Разом з комсомольськими активістами вони підуть на фабрики, заводи, комбінати, в гуртожитки, поговорять з молоддю, виявлять причини, які заважають робітникам учитися.

Через два тижні відбудеться друге засідання пленуму міськкому комсомолу. На нього буде запрошено також директорів шкіл, керівників підприємств, вихователів гуртожитків. Члени пленуму доповідатимуть про проведену роботу. Мині короткий час, і в Києві не буде жодного молодого виробничника, який би не вчився в школі робітничої молоді.

(РАТАУ).

У колгосп не в гості ходимо

Наша виробнича бригада складається з учнів дев'ятого і десятого класів. Літній відпочинок поєднуємо із суспільно-корисною працею. Щодня побачиш когось із бригади то в полі, то в саду, то на колгоспних левадах.

Останнім часом ми пропололи близько 20 гектарів кукурудзи, 15 гектарів коріандру, зібрали 20 центнерів вишень.

А як проводять своє дозвілля ті, хто зараз працює? А вже їм теж хочеться побувати на якійсь екскурсії, зробити «вилазку» в ліс. Можна з впевненістю сказати, що там, де добре дбають про відпочинок комсомольські і профспілкові організації, молодь не нудьгує. Й, власне, і ніколи нудьгувати. Спитайте молодих робітників заводу «Червона зірка», і ви переконаєтесь, що це саме так.

Добре проводять свій відпочинок машинобудівники. «Свій недільний день юнаки і дівчата підприємства вирішили провести за містом, — пише в листі до редакції заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка» М. Влох. — У суботу, після трудового тижня молодь двома групами виїхала на відпочинок».

Надогов запам'ятають той вихідний день червонозорівці. П'ятдесят чоловік відправились на екскурсію до м. Кам'янки. Там вони ознайомилися з пам'ятними місцями, де жили О. С. Пушкін, П. І. Чайковський. По дорозі додому юнаки і дівчата зустрілись у Федварському лісі з учасниками партизанських боїв на Кіровоградщині. А любителі рибної ловлі відпочивали на березі Дніпра в Онуфріївському районі.

Веселі, збуджені повернулись молоді робітники до

І М П І С Н Я

— В ПРАЦІ Й ЖИТТІ СУПУТНИК

Не так давно в Добровеличківці тільки й мови було скрізь, що про учасників художньої самодіяльності марківської сільгоспартілі імені Пархоменка.

Нове вогнище КУЛЬТУРИ

На центральній садибі радгоспу «П'ятихатський», Петрівського району, виріс красивий Будинок культури. Зараз тут закінчуються оздоблювальні роботи. Багато попрацювали молоді будівельники. Під керівництвом виконроба-комсомольця Івана Кухаренка вони постійно перевиконують виробничі завдання. А під час недільників, у яких брали участь всі молоді робітники радгоспу, впорядковано будівельну площадку, прибрано двір.

Незабаром новий Будинок культури, який матиме зал на 420 місць, бібліотеку, читальню, кімнати для гурткової роботи, гостинно прийме відвідувачів.

І. КОПИКА, механік радгоспу.

— А бачили ви молдавський «Аркан» і український «Гопак» у їхньому виконанні? Звичайно, приємно відчувати, кблн про вас хорошої думки. Тільки ось не розуміють марківські самодіяльні артисти, чому в інших колгоспах не зроблять так, як у них.

А починали й вони, можна сказати, «з нуля». Зібралися якось хлопці та дівчата і повели розмову.

— За роботу всі нас хвалять. А відпочивати ще не навчилися. Тільки й розваг, що танці на вулиці — поль-

ка «на два боки» та крок-в'як.

— Ех, був би клуб! А так... Ну, де ми ті репетиції провадитимемо? — А чого впадатн у розпач? Адаже клуб будують. От і давайте підготуємося по-справжньому до його відкриття.

— І хто ж керуватиме?.. Багато виникло тоді різних «де», «як», «коли», «хто». І все ж вирішили організувати хорівий, танцювальний і драматичний колективи. Допомогти молоді погодився вчитель співав місцевої десятирічки Іван Федорович Макачук. Іноді репетиції проходили тут же, в школі, але частіше траплялося й так: зберуться увечері після роботи всі біля сільради, поставлять газову лампу на вікні приміщення і просто надворі починають розучувати пісні, танці.

Чудовий подарунок одержали гуртківці торік на Жовтневі свята — в селі було відкрито колгоспний клуб. Не пошкодували енергії, часу, вміння і учасники художньої самодіяльності. Готувалися до цього дня з особливим піднесенням. Ні-

хто не звертав уваги на втому. Починали заняття з десятої — одинадцятої години вечора, коли всі вже були в зборі. Чимало довелось потрудитися і завідуючому клубом Леоніду Миколайовичу Савицькому. Концерт підготували хоро-

ши. Часто тепер дають концерти гуртківці — трактористи, причіплювачі, доярки, шофери і свинарки. Вони завоювали неабиякий авторитет у односельчан. Завжди можна побачити трактористів Григорія Утулу, Петра Завертайла, водіїв Віктора Утулу, Олександра Парубочого та Володимира Шербаня на репетиціях у

ТАМ НУДЬГА

танцювальному і хоровавому гуртках. Визнаними умільцями вважають на селі Віктора і Станіслава Литвиновичів — незмінних керівників танцювального колективу. А дівчата з ферми, якій торік восени присвоєно звання колективу комуністичної праці, Люда Ковальчук, Зоя Чабаненко, Галя Чернищенко, Віра Коваленко, Надія Бондаренко так полюбили самодіяльне мистецтво, що вирішили організувати хор доярок. Різні пісні в їхньому репертуарі. Але особливим успіхом користується «Після про марківських доярок». Слова і мелодію до неї склали самі.

Гідять марківці зі своїми концертами у сусідні колгоспи. Останнім часом побували в селах Покровці, Надлаку, Шляховій, Ново-Архангельського району. Скрізь їх радо і тепло зустрічали.

Отож і недарма сільські артисти з артілі імені Пархоменка завжди займають перше місце на районних оглядах.

Т. ХЛІВНА, інструктор Добровеличківського РК ЛКСМУ.

ДЕ БАЙДУЖІСТЬ, ОГЛЯД ЛИСТІВ

ТАМ НУДЬГА

Літо. Чудова пора! Десятки тисяч юнаків і дівчат відправляються у відпустку. Одні з рюкзаками за плечима підіймаються на Ай-Петрі, плывуть на човні по озеру Ріца або Байкалу. Інші вирушають у подорож навколо Європи, треті — їдуть до будинків відпочинку і санаторіїв.

А як проводять своє дозвілля ті, хто зараз працює? А вже їм теж хочеться побувати на якійсь екскурсії, зробити «вилазку» в ліс. Можна з впевненістю сказати, що там, де добре дбають про відпочинок комсомольські і профспілкові організації, молодь не нудьгує. Й, власне, і ніколи нудьгувати. Спитайте молодих робітників заводу «Червона зірка», і ви переконаєтесь, що це саме так.

Добре проводять свій відпочинок машинобудівники. «Свій недільний день юнаки і дівчата підприємства вирішили провести за містом, — пише в листі до редакції заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка» М. Влох. — У суботу, після трудового тижня молодь двома групами виїхала на відпочинок».

Надогов запам'ятають той вихідний день червонозорівці. П'ятдесят чоловік відправились на екскурсію до м. Кам'янки. Там вони ознайомилися з пам'ятними місцями, де жили О. С. Пушкін, П. І. Чайковський. По дорозі додому юнаки і дівчата зустрілись у Федварському лісі з учасниками партизанських боїв на Кіровоградщині. А любителі рибної ловлі відпочивали на березі Дніпра в Онуфріївському районі.

міста. Назавтра вони з новими силами стали до роботи.

А через тиждень група комсомольців заводу вирушила у п'ятиденний туристський похід по рідному краю.

Проте, як видно з листів до редакції, не скрізь комсомольські і профспілкові організації приділяють належну увагу цій важливій справі.

«Закінчився семигодинний робочий день, — пише електрослюсар Байдаківської брикетної фабрики В. Шпак. — Можна й відпочити. Але де? Як? Ці питання постійно турбують молодих трудівників нашого підприємства».

Сигнал тривожний! Проїшла половина літа, а комсомольська організація (секретар В. Костянтинів) не спромоглася провести жодної екскурсії чи просто виїзду кудись на Дніпро або в інші мальовничі місця. Юнаки і дівчата забули про молодіжні вечори, культпоходи, які б так прикрасили їх відпочинок.

Дуже погано допомагають комсомольським організаціям працівники окремих районних Будинків культури. Замість того, щоб взяти на себе організацію змістовного дозвілля, вони все зводять до танців.

ра — лише танці під гармошку або баян.

«Уявіть собі таку картину, — пише Л. Васильєва. — Неділя. Дев'ять годин вечора. Молодь прийшла до Будинку культури, але на дверях — замок. Працівники вихідні! Взагалі в цьому культурно-освітньому закладі майже ніяка робота не проводиться».

Про погану організацію відпочинку молоді і нікудишню діяльність районних Будинків культури повідомляють також тт. Демченко і Орлов (м. Мала Виска), Кононенко (м. Ново-Українка), Ковальов (с. Семінастово, Рівнянського району), Ємець (м.Олександрія) та багато інших.

Все це свідчить про те, що організація відпочинку і культурного дозвілля молоді ще не стала в центрі уваги керівників комсомольських організацій. Головним чинном, їх цікавить тільки те, як юнаки і дівчата працюють, а куди вони йдуть після роботи, чим заповнюють свій вільний час, нікого не хвилює.

Ніде правди діти, інколи саме нудьга приводить дехого з юнаків, залишених напризволяще, до пияцтва і хуліганства. Звичайно, такі випадки поодинокі. Але відповідальність за них несуть насамперед комсомольські організації.

Попереду багато теплих літніх днів. Місцеві райкоми ЛКСМУ і відділи культури повинні зробити все можливе для того, щоб молодь весело і змістовно відпочивала.

У Ново-Георгіївському районі однією з перших наслідувала приклад Я. Чижка молода свинарка Ганна Осика, яка працює в колгоспі імені Куйбишева. За цей рік вона зобов'язалася відгодувати і здати державі 500 голів свиней. За перше півріччя це зобов'язання виконане більше, як наполовину.
На знімку: Ганна ОСИКА. Фото Г. ЧОВІТКА.

Завітайте НА ФЕРМУ

За селом — літній табір тваринницької ферми колгоспу «Росія», Ульяновського району. Сюди ми прийшли, коли дівчата, задавши тваринам корм, готувалися до обіднього доїння. Ферма жила своїм буденним життям. А в такому житті радість із прикриттю поруч. Підбили підсумки за півріччя — по 1.243 літри від корови одержали. Це стурбувало дівчат. Для них, молодих і працьовитих, за-

мало. А вже вони свого часу вирішили боротися за право зватися фермою комуністичної праці. — Ми вам допоможемо, — не скупилися тоді на обіцянки члени комітету комсомолу артілі. У перші дні в комітеті склали плани, намітили заходи. Незабаром було створено навіть комсомольську групу. А далі все це віддали забуттю. — В цьому році повз ферму проходив якийсь секретар комітету Василь Білоконь, — каже Христина Харкава. — Думаємо, заїде, поцікавить-

Коли в серці неспокій...

ЛЮДМИЛА Скосар вийшла на доріжку стадіону. Прогінула кілька кроків і зупинилася, повернувши голову до центральної трибуни. Звідти поспішала її подружка Валентина Варіченко.

— Скоріше, Валю, скоріше...

Якось мить дівчата стояли мовчки, спостерігаючи за тренуванням футболістів. Ось біля них промайнула дівчина в білій майці.

— Хто це? — запитала Людмила.

— Ніна Шитря, краща бігунка області.

— Як здорово!

— Так, хороше біжить, — погодився Борис Липирьов, підійшовши до дівчат.

— Скоро і ви будете такі прудкі. А зараз — два кола в повільному темпі.

Тренер стежив за кожним рухом молодих легкоатлетів, щось заготовував до своєї записної книжки.

— Ранкову зарядку робіть обов'язково на свіжому повітрі.

— А коли буде доць?

— Хай хоч і каміння з неба падає...

— А можна брати участь у волейбольній секції?

— Звичайно... Шоб стати хорошим легкоатлетом, потрібно займатися всіма видами спорту: і волейболом, і гімнастикою, і плаванням.

— І шахами? — запитала Людмила.

— Так, і шахами... Дайте тільки збільшувати фізкультурний колектив нашої фабрики.

— Візьмемось і за цю справу, — певнено сказала Валентина Варіченко.

— А тобі, Людмילו, як члену фабричного комітету слід продумати, кого оберемо громадськими інструкторами...

ОЛЬГА Гуцалюк вимкнула світло і лягла в ліжку. Крізь синювате скло шибок заглядав повновидий місяць, наспівував коліскову вітер. Та сон залишив

квітнати, став ось далеко-далеко за плечем неспокійних думок. А їх було багато. Ось і зараз перед очима сперечаються її друзі, а потім їх поглинає наплив велетенської цифри «300». Велетенська... Насправді ж вона майже нічого не варта. На фізкультурно-масову роботу — 300 карбованців! А друзі докоряють:

— Ех, ти, секретар... Не можеш нічого придумати.

А що тут придумати, коли обласна рада профспілок виділила фабриці на фізкультурні заходи лише 300 карбованців?

Вранці не йшла, а летіла за роботу.

Перед дверима директора фабрики відчула, як неспокійно на серці.

— Добре, що зайшла, — зрадів Леонід Прохорович, — допоможемо. І форму купимо, і для тренера з чогось гроші викроїмо...

— Спасибі... Тільки за тренера не турбуйтеся. Помічник майстра в'язального цеху Борис Липирьов вже тренує легкоатлетів.

— Як?.. Безкоштовно? — здивувався Леонід Прохорович.

— Саме так.

— Молоді! Коли в чомусь потрібна буде допомога, завжди заходь...

Почалися перші масові тренування. Борис Липирьов, забувши про втому, показував дівчатам, як правильно брати старт, як пасувати м'ячем. А одного разу, коли він збирався йти з фабрики додому, до нього несміливо підійшла Ніна Касьян.

— А мені можна записатися в легкоатлетичну секцію?

Борис здивовано змирив поглядом дівчину. Ніна Касьян — фізкультурниця? Адже вона навіть під час виробничої гімнастики виконує вправи досить мляво, неохоче.

— Так можна?

— Добре, заняття завтра о шостій.

А наступного дня з'явилася на тренування. І не сама, а з Валентиною Тередньовою, яка теж раніше недолюблювала спорт.

ЗАТИХАЮТЬ кетельні машини. Встають із-за своїх місць робітниця Дівчина в червоній хустині стає на стілець і подає команду:

— На місці, кроком руш!

П'ять хвилин проводить виробничу гімнастику Людмила Скосар. А як щиро вдячні їй робітниця цеху. Адже після оцих цілющих п'яти хвилин і млявість, і втому як рукою знімає. Тож не дарма в цеху (і взагалі в усіх цехах панчішно-шкарпетної фабрики) немає такої робітниця, яка б не перевиконувала норми виробітку. А нещодавно фабричні фізкультурники зайняли перше місце на спартакіаді підприємств міста.

Досягнення незаперечні, але ніхто не схильний зупинитися на півдорозі.

— Думаємо побудувати спортивний майданчик, — ділиться своїми планами Ольга Гуцалюк.

— А на серпень наміти туристський похід, — додає шкарпетниця в'язального цеху Діна Куряченко.

Слухаєш, і хочеться від широкого серця побажати молодим ентузіастам щасливої спортивної путі.

Ю. ВАСИЛЬКО.

Свій стадіон

У Бобринці, недалеко від сільськогосподарського технікуму, був пустир. За останні роки він став іменуватися стадіоном, хоч зміну було тут мало.

І ось працівники районних організацій, установ, учбових закладів вирішили змінити обличчя стадіону власними силами — методом народної будови.

Незабаром закипіла робота: ставилися лавки для болільников, фарбувалися футбольні ворота, ладналися бігові доріжки...

Радіють любителі спорту. Та й як не радіти, коли зримо бачиш плід своїх зусиль.

В. ПРОЦЕНКО.

ПОРАЗКИ могло не бути

Закінчилася особисто-командна першість УРСР з шахів серед юнаків і дівчат, яка проходила в м. Харкові.

Вдало виступила Алла Іванченко з Кіровограда. Вона зайняла перше місце серед шахісток, завоювавши почесне звання чемпіонки республіки на 1960 рік.

Зовсім невдало зіграли наші юнаки, із-за чого Кіровоградська команда посіла шістнадцяте місце.

Основною причиною такого результату є перш за все неуважне ставлення обласного відділу народної освіти до проведення відбіркових шахових змагань серед юнаків.

Обласна рада союзу спортивних товариств і організації повинна після такого невдалого виступу зробити певні висновки.

С. ШИНКАРЕВСЬКИЙ,
голова обласної шахової секції.

КНІВ. В експериментальній майстерні художньої кераміки науково-дослідного Інституту архітектури споруд Академії будівництва і архітектури УРСР виготовляється декоративні майолікові панно для пілонів підземного вестибюлю станції «Хрещатик» Київського метро.

На фото: художник-керамік Оксана Грудзинська складає декоративне майолікове панно.
Фото М. БЕРМАНА. (Фотехроніка РАТАУ).

МІЖНАРОДНЕ ЖИТТЯ

СРСР — щирий захисник
пригноблених народів

«Геть руки від Куби!», «Геть з Конго!». Немає в нашій дні такої країни, де б усе голосніше не лунали ці вимоги народів, адресовані імперіалістам, в першу чергу американським. Їх спроба задумати в лабетах економічної блокади і шляхом воєнних авантур революцію в Кубі і відновити колоніальне рабство в молодій африканській державі Конго викликають гнів і обурення в усьому світі. В цих умовах Радянський Союз поставив вимогу про негайне скликання Рад Безпек ООН, щоб обговорити, як виконувати резолюцію Ради від 13 липня. Якщо ця резолюція не приборкає колонізаторів і вони продовжуватимуть агресію проти Конго, то Радянський Союз, як заявляє М. С. Хрущов у телеграмі прем'єр-міністра Конго, «не спинить перед рішучими заходами припинення агресії».

Виступи Радянського Союзу на захист Куби і Конго проияті глибоким піклуванням про забезпечення національної незалежності цих країн, про зміцнення загального миру на землі.

Молодь у боротьбі за мир

В Англії учасники молодіжної кампанії за мир надіслали прем'єр-міністрові Макміллану і американському послу в Лондоні листи, в яких вимагали ліквідувати військові бази США на англійській землі.

Представники молоді прибалтійських країн, а також Норвегії та Ісландії, що перебувають у міжнародному молодіжному таборі на території НДР, надіслали королю Бельгії і Організації Об'єднаних Націй телеграми, в яких висловлюють гострий протест проти збройної інтервенції, розпочатої бельгійськими колонізаторами проти молоді Республіки Конго.

У столиці Уругваю Монтевідео відбулась масова демонстрація та мітинг молоді і трудящих на захист Куби. Представник Комуністичної спілки молоді Уругваю Вальтер Сансевичо заявив: «Час ганебної агресії проти Гватемали більше не повторяться, тому, що народ Куби тісно об'єднався з своїм урядом, тому, що народ Куби тісно об'єднався з своїм урядом, тому, що героїчним кубинським народом солідарні всі народи Латинської Америки, тому, що разом з героїчним кубинським народом — народи Мексики, Єгипту, Індонезії, Китаю, Радянського Союзу, народи всіх країн, які заявили імперіалізові: «Папове, ваш час закінчився».

(ТАРС).

Редактор П. МАРЧЕНКО.

СЕРЕД КНИГ

ПРИРОДА сяє тут пишнотами апельсінних гаїв, кокосових пальм, хлібних дерев. Тут росте пальма-равенала, дерево мандаринників. Над його стовбуром велетенським віялом виснає широке довге листя. Воно злегка колишеться, наче запрошує стомлену людину відпочити.

Цей привабливий опис мальовничої природи Мадагаскару знаходимо у творі «Горячее селеніе Амбінанитело» польського мандрівника Аркадія Фідлера.

Книга написана близько 25 років тому. Вона належить до улюбленого молоддю жанру. Твір набуває особливого значення у зв'язку з тим, що 26 червня на острові Мадагаскар проголошено незалежну Мальгашську республіку, що одну вілну африканську державу в ряді таких, як Того, Камерун, Конго, Сомалі, Малі.

У 1937 році А. Фідлер оселився на острові з наміром дослідити діяльність польського мандрівника Беньовського, який у другій половині XVIII століття намагався створити на Мадагаскарі незалежну державу. Людина прогресивних поглядів, Беньовський став визисником вільнолюбних прагнень мальгашських племен, широкі співчував їм і допомагав в їх боротьбі.

А. Фідлер знайшов для свого твору новий, сучасний зміст, підказаний йому боротьбою мальгашського народу проти французьких імперіалістів.

І автор досяг цього, вдало поєднавши в творі документальні факти з художньою ментальною точністю з високохудожньою колоритністю образів, з майстерністю побудови сюжету.

Зав'язкою книги стає неперемінність становища письменника і його супутника в невеликому селі на березі гірської річки. Поява двох білих людей спочатку викликала у мальгашів тривогу і ворожість. Адже місцеві жителі досі знали тільки таких білих, як французький купець Тинер, що вважав мальгашів «найгіршими покидьками», як індійський купець Амод, якому жителі острова здавалися найбільшими ледарями в світі.

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...

Молодий учитель Рамасо радить авторові покинути селище, щоб «не зазнати непримностей». Адже на острові вистачить отруйних рослин, від яких людина або дуже швидко помирає, або хоріє все життя і залишається нездатною до праці...